

Udskrift af fogedbogen

Retten i Svendborg

Den 9. juli 2019 kl. 12:35 blev fogedretten sat i Retsbygningen af
[redacted] Dommer

Der blev foretaget FS 6-2590/2019

LOWELL DANMARK A/S
Langmarksvej 57D
8700 Horsens
mod

[redacted] Debitor

[redacted] Adresse

[redacted] By

Rekvirent LOWELL DANMARK A/S mødte ikke.
Skyldner [redacted] Debitor mødte ikke.

Der blev fremlagt:
Rekv., gældsbrief

Der blev afsagt

Kendelse

Der afsagdes sålydende

kendelse:

Afgørelsen drejer sig om i hvilket omfang en tidligere udlægsbegæring afbryder forældelse, når der efter rpl § 507 stk 2 kun blev begæret udlæg for et begrænset beløb.

Efter forældelseslovens § 18 afbrydes forældelse ved indgivelse af en anmodning om udlæg.

En anmodning om udlæg skal indeholde en opgørelse af det krav, der begæres udlæg for, jf. forudsætningsvist rpl § 488 stk 1, rpl § 492, stk. 2, rpl § 493, stk. 3, og § 507, stk. 1 og 2 samt retsafgiftslovens § 16, stk. 1, 2, punktum.

En kreditor kan efter rpl § 507 stk 2 begrænse sin anmodning til en del af kravet. Dette er efter forarbejderne begrundet i det tilfælde, at en del af kravet er omtvistet og derfor som udgangspunkt skal behandles i den civile retspleje. Ordningen er også være begrundet i risikoen for at skulle afholde omkostninger, der kan vise sig uerholdelige, jf. Betænkning 634/1971 side 69.

Begrænsningen af udlægsbegæringen indebærer, at fordringen opdeles i to, en del, der begæres udlæg for, og som behandles med henblik derpå af fogedretten, og en del, der ikke begæres udlæg for, og som ikke behandles under sagen.

Efter forældelseslovens § 18 skal kreditor søge forretningen fremmet inden for rimelig tid, såfremt anmodningen om udlæg skal have forældelsesafbrydende virkning. Dette er kun tilfældet for så vidt angår den del af den opdelte fordring, der begæres udlæg for. Den anden del af fordringen søges ikke fremmet og kan ikke fremmes uden betaling af yderligere afgift.

Ordet "forretningen" i forældelseslovens § 18 må i øvrigt sprogligt naturligt opfattes overensstemmende med den indgivne begæring, herunder således, at „forretningen“ kun angår det beløb, der begæres udlæg for, og som der er betalt retsafgift for behandlingen af.

Den omstændighed, at kreditor i rekvisitionen eller i et møde har taget forbehold om at forhøje kravet, indebærer ikke i sig selv, at kravet dermed *er* forhøjet. En begrænsning efter rpl § 507, stk. 2, har ikke i sig selv karakter af et afkald på restfordringen og udelukker ikke kreditor fra senere, eventuelt allerede i første fagedmøde, at forhøje det beløb, der begæres udlæg for. Dette gælder uanset, om der er taget forbehold eller ej. Fogedretten skal ved anmodning om forhøjelse tage stilling til berettigelsen af det nu forhøjede krav, og der skal opkræves yderligere retsafgift.

Kreditor har således altid mulighed for at undgå videregående forældelse ved at forhøje sin begæring. Dette kan således navnlig *også ske efter at have modtaget oplysninger om skyldners økonomiske forhold og eventuelle aktiver*. Kreditor bliver således for en beskedent retsafgift serviceret med oplysninger til brug for vurderingen om det betale sig at ofre flere penge på en videregående afbrydelse af forældelsen.

Proceduren i rpl § 490 stk. 3, for afbrydelse af forældelse i tilfælde, hvor skyldner er omfattet af den såkaldte fredningsregel i rpl § 490, stk. 1, omfatter også kun "det af fogedretten opgjorte krav", der kun kan relatere sig til udlægsbegæringen, idet fogedretten ikke har hjemmel til at inddrage den del af det forment krav, som der ikke begæres udlæg for.

Af forarbejder til denne bestemme fremgår bl.a. LLF166/2007 (særlige bemærkninger ad nr 2):

"Fogedretten vil skulle foretage en sædvanlig prøvelse af kravet, herunder navnlig en prøvelse af opgørelsen af renter og omkostninger

og af, om kravet helt eller delvis er forældet. Fogedrettens behandling i henhold til bestemmelsen optages i fogedbogen efter de almindelige regler herom, jf. retsplejelovens kapitel 3, --". I praksis er dette forstået på den måde, at fogedretten kun skal forholde sig til den del af fordringen, der er begæret udlæg for, jfr U 2017.1634 Ø.

Der er ikke krav om, at skyldner gøres bekendt med rekvisitionen, hvorefter det fremgår, at anmodningen er begrænset. Det er heller ikke i sig selv afgørende, om det i tilsigelsen eller under et møde meddeles skyldneren, at anmodningen er begrænset, eller hvordan fogedretten i øvrigt har behandlet eller undladt at behandle den del af kravet, der ikke begæres udlæg for. Den eventuelle behandling af den del af kravet, der ikke begæres udlæg, vil således kun have en karakter en påmindelse, og den blotte påmindelse er efter de nye forældelsesregler anset for utilstrækkelig til at afbryde forældelse.

Adgangen til at begrænse udlægsbegæringen er ud over besparelse af retsafgift begrundet i, at der kan være tilfælde, hvor en fordring er delvist omtvistet, og hvor man derfor - som udgangspunkt - skal behandle den omtvistede del i den civile retspleje, jf. Betænkning 634/1971 side 69. Dette princip, der oprindeligt angik udpantninger, er nu gjort anvendeligt på andre fundamenter. Det er i overensstemmelse dermed fast antaget, at fogedretten ikke skal tage stilling til den del af kravet, der ikke begæres udlæg for, jfr U 2017.1634 Ø, ligesom fogedretten ikke har anledning til indrette sin vejledning af skyldner på dette. Skyldner har derfor heller ingen anledning til at fremsætte eventuelle indsigelser mod den del af kravet, der ikke begæres udlæg for, og han vil ikke kunne opnå nogen påkendelse deraf.

Det vil kunne forekomme, at skyldner under en udlægsforretning for et begrænset krav anerkender det fulde krav. En sådan anerkendelse skal vurderes efter forældelseslovens § 15 og ikke § 18. Det må vurderes konkret efter en nærmere bevisførelse inden for rammerne er rpl § 501 i hvilket omfang det fulde krav måtte være anerkendt. Såfremt en sådan anerkendelse påberåbes, må det efter rpl § 488 stk 1 være angivet i rekvisitionen, da dette er afgørende for fogedrettens sagsforberedelse og sagsfordeling. Dette er ikke sket i denne sag.

Der er heller ikke ved indbringelsen beskrevet andre omstændigheder end den tidligere begrænsede foretagelse, der skulle have afbrudt forældelsen inden for 10 år før indbringelse af sagen. Det anses for påkrævet, at sådanne eventuelle omstændigheder er beskrevet i anmodningen, jfr rpl § 488 stk I.

Fogedretten anser herefter kun forældelsen for afbrudt for det begrænsede beløb ved den tidligere foretagelse, og sagen fremmes kun for dette beløb med tillæg af da tilkendte omkostninger.

Der tages herefter ikke stilling til rejste krav i øvrigt, herunder om renteberegningen er korrekt.

Thi bestemmes:

Sagen fremmes for 4050 kr som opgjort tidligere og omkostningerne ved denne sag.

Sagen udsat på berømmelse.

Det skyldige beløb blev opgjort således:

Sagen opgjort til	44.432,79 kr.
fordrin g udgår	-43.922,79 kr.
nyr krav	4.050,00 kr.
Ialt:	4.560,00 kr.

Sagen udsat.

Fogedretten hævet.

Dommer